

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 49.

V četrtek 2. decembra 1852.

III. leto.

Povabilo na naročbo:

„Slovenske Bčele.“

Ravno bo tretje leto minulo, kar je naša »Bčelica« prvič svoje perutničice poskusila in brenčljaje slovenske gorice in doline obletati jela. Če je ravno letos nekaj časa hiralala in pešala, ker je jej potrebne hrane in podpore pomanjkovalo, bo vendar v novem letu z novo močjo svojo pôt sopet nastopila. Nevtrudljivo bo létala od cveta do cveta sladke medicine v svoje predalčke spravljat in z nabranim blagom svojim prijateljem in znancem v grenkih urah tega življenja kratek čas delat in njih serca z novim upom za prihodnost navdajat. Oná bo prava Slovenka, ki bo mlačne sinove matere Slave za taisto vnemala in nje krepke delavce in podpornike v njih zlahtnem prizadetju podpirala in krepčala. — Donašala bude:

1. Poštene pesmice (narodne in umetno zložene)
2. Povesti, posebno zgodovinske (izvirne in iz družih slav. narečij prestavljene) in druge manjše pripovedke razun tako imenovanih storij.
3. Življenjopise imenitnih Slovanov.
4. Popise navad in običajev posameznih narodov.
5. Posebno veliko podučivnih sestavkov iz zgodovine, literature, narodopisa, basnoslovja, naravoslovja, krajopisja itd.
6. Pod nadpisom: »Slovstvo in umetnost« kratke kritike posebno jugoslavenskih spisov in naznanila vsih imenitniših prikazni na polju slavj. literature in umetnosti.
7. Pod nadpisom »Slavenske novice« imenitniše nepolitične slavj. prigodbe; verh tega krajše zgodovinske čertice in mnogoverstne kratkočasnice, narodne pregovore in zastavice, kakor tudi naznanila družtva sv. Mohora.

Ker si je »Bčela« posebno med častito duhovšino in učenci največ prijateljev pridobila, bo gotovo vsim popolnoma vstregla, če ne bo samo kratkočasnih temoč tudi več podučivnih sestavkov donašala. Jezik bo popolnoma slovenski in lahkorazumljiv z oblikami deržavnega zakonika; vendar tudi nikomur ne bomo branili, se v svojem spisu tako imenovanih starih oblik (iga, imu, am) poslužiti. Skerbno bo vse izdoločeno, kar bi proti pravosti merilo, da se bo »Bčela« tudi vsakemu otroku v roke podati zamogla. Prav veliko povesti in družih važnih sestavkov smo si za novo leto že poskerbeli. Ob enem pa tudi poprosimo vse slovenske pisatelje, kterim je na povzdigi mile Slovenije mar, nam prav obilno na pomoč priteči.

Izhajala bo „Bčela“ kakor doslej vsak četrtek in velja:

brez pošte	po pošti prejemana
za celo leto 2 gld. 24 kr. sr.	za celo leto 3 gld. — kr. sr.
za pol leta 1 „ 12 „ „	za pol leta 1 „ 30 „ „

Naročila prosimo v frankiranih listih pod nadpisom „na slovensko Bčelo v Celovcu (Klagenfurt).“ Kakor doslej bo Bčeli tudi prihodnje leto naslov, zavitek in imenik čast. g.g. naročnikov in podpornikov Bčele pridjan.

Kdor nam sedem naročnikov pošlje, dobi osmi iztis Bčele zastonj. Gimnazialnim učencem naročnino nekaj zljajšati, jim bomo Bčelo, če se 10 učencov na enkrat naroči, na leto mesto 30 gld. za 24 gld. sr. in na pol leta za 12 gld. dajali.

Vsim g.g. naročnikom „Bčele“ ponudijo g. M. Majar vse svoje knjige za pol cene, če gotove denarje poslati hočejo. Tako morejo dobiti: „Pravila“ mesto 45 kr. za 24 kr. „slovnico“ mesto 10 kr. za 5 kr. in „Cirilskoslavenske predpise“ za 10 kr. mesto 20 kr.

Pri podpisanem vredniku in izdatelju se morejo še vsi trije prvi zvezki „Bčele“ — a po 40 kr. dobiti: namreč Bčela za leto 1850, potem za prvo polletje 1851 in za drugo polletje 1851. Tudi „Bčela“ celega tekočega leta je pri podpisanem za 1 gld. 30 kr. dobiti.

Vsim g.g. slov. pisateljem, ki so Bčelo s svojimi sestavki podpirati volje, ponudimo Bčelo tudi v prihodnjem letu zastonj. — Naslednje ponovimo še enkrat na vse slav. domorodce našo priserčno prošnjo, da bi nas v vredovanju in izdavanju „slovenske Bčele“ po moči podpirati blagovolili. Naj so zagotovljeni, da smo od naše strane vse poskerbeli, da se bo „Bčela“ svojim prijateljem v novem letu gotovo prikupila.

Bratje! sezimo si v roke; gre za povzdigo našega domačega slovstva. Z Bogom.

Anton Janežič
vrednik in izdatelj.

G o l o b i c a.

(Starogerška dogodba.)

Ni še popolnoma razgnala rumena zarja ponočnih tmin zmed Atenskih zidin. Vendar mladi Kriton se je že sprehajal po mramornem predvorju, kjer mu blage juterne sapice v obličje pihlajo in z njegovimi dolzimi kodrastimi lasmi igrajo. Neka ljubezniva podoba mu je igrala po glavi, in v duhu se je čudil nje nepopisljivej krasoti. Kar se mu je pred nedavnim zornolična dek ica njegovim očem prikazala ter mu iz svojega jerbaščika blagodišečo kitico cvetličic podala, mu je strelica ljubezni prvič njegovo serce presunila. Ni mu doslej še bilo znano ime te ljubeznive prikazni. Pa vendar jo že v svojej domišlii svojo ljubo ženico imenuje. Kako koperni mu nepokojno serce, jo v kratkem spet viditi in brez prenehanja gledati! Misli in premišljuje srečo prihodnosti, si stavi in zida zlate gradove — in se sopeset zamisli.

„Kaj, ako že koga družega ljubi? Oj, tedaj je stokrat bolje, da me zgrabite tmine groznega brezna, ali pa mi vi, dobri duhovi, iz pameti zbrišete trenutje, ko sim jo prvič zagledal.“ — Joka, blede, sanja. Vročje pritisne na pol velo kitico, ki mu jo je ona padala, k sercu in

jame spet dalje: »Povej mi kitica, ki te je vezala nje nježna ročica, povej mi, ljubi li ona koga družega? Ali jej ni podajal kak ljubimec cvetlic, da te je tako krasno spleta? O povej, ali je prosto nje sercé obljub in zavez ljubezni? Ali jo bo ganila moja čista ljubezen, ali se bo vsmilila mene sladko ranjenega?«

V tacih sanjarijah je hodil semtertje po predvorju in čakal belega dnú, da bi se mu sopet podoba njegove ljubezni prikazala. Njegovi tovarši so že odšli v svoje delavnice. Tudi on položi roko na že začel kip (štatuo) lepe Karitke; ali zastonj, nečaklivosť mu zaduši vse misli umetniške.

Solnce je stalo že visoko na nebu, ali željno pričakovane device še ni bilo nič viditi. — Poslednjič vendar pride s košarnico polno zalih kitic in krasnih venčikov v predvorje veselo klicaje: »Kupite, kupite lepega cvetja.«

Ko bi trenul, pusti Kriton dleto pasti. Priskoči k deklici ter prosi, da mu sama kitico izbere. Dolgo prebera in premetuje kitice in vence. Naslednje mu izbere čuda krasno kitico polno pomenljivih barv, ga pogleda s temnomodrim očesom, kakor bi mu hotla razjasniti, kar so mu že barve izbrane kitice naznanovale. Že hoče Kriton svoje goreče čutje deklici naznaniti. Ali zastonj; trepeče ustnice mu ne dajo ne besedice pregovoriti. Kupijo tudi drugi njegovi tovarši vsaki svojo kitico in potem odide deklica. — Za terdno zapriseže Kriton, jutre devici svojo ljubezen odkriti.

Zarano pride drugi dan zala prodajavka z novimi kiticami, z novimi dragocenostmi. Kriton si kupi danes lepo rožico in to je bilo vse. Devica odide. Poln jeze in serda nad svojo nestanovitostjo in boječostjo, si vzeme serčnost in hiti za deklico. »Počaj,« zakliče »počaj, krasna deklica! krasna kakor sama boginja, ktere darove semkaj donášaš!« — Tú spet zastane beseda sramožljivemu mladenču. Nočemo nju daljnega ljubezni polnega razgovora poslušati; — ampak samo to hočemo opomniti, da sta obadva z ravno tistim čutom nepolajena po kratkem pogovoru odločila dan in mesto, kje da se hočeta sniditi.

Bil je prekrasen dan, ko se napoti Kriton proti odločenemu kraju, blizo pirejskega pristana, da vidi svojo milo, ki je tú v mali čedni hišici, vsred lepega vertiča, v samoti z drago svojo materjo prebivala. Najde Sofronisko med cvetečimi gredicami, kjer je ravno cvetlice ravnala in vezala, ter jo radostnega serca objame. Mati, ki se je spomnila svojih mladih let, jima ni ne samo čistega veselja branila, timveč je bila po njenem jasnem obrazu soditi silno vesela. In tako preide naglo ura za uro. Že se je solnce za goré nagnilo ko se Kriton, stisnuvši devici bela ročico, od hčere in matere poslovi. Veselega serca gre v mesto nazaj.

Pogosto je dohajal Kriton v ti dragi vertič. Pomagal je ljubici ali cvetlice zalivati, ali pa jej v sladkih razgovorih nabrano cvetje vredovati. Tako je prejšlo več srečnih dni. S časoma jej odkrije, da ni Atika njegova domovina, temoč otok Delos, kterega je kot siromašen deček zapustil in se v Atene podal, kjer se je jako koristnega slikarstva izučil.

»Tudi jaz, mili moj!« jame deklica, nisem Atenjanka. Moja domovina mora dalječ, dalječ za morjem ležati. Kolikor pomnim, sem bila mala dekličica, menda okol štirih let, ko so me divjaki na morskih valovih odpeljali od te krasne zemlje, kjer sem se rodila. Na prodaj izpostavljena pridem v roke te dobre mamice, ktera me sirotico tako ljubi in miluje, da bi za lastno dete bolje skerbeti ne mogla, kakor se za

mene vbogo deklico trudi in skerbi. — „Ah! vendar tje, tje jaz vboga nikdar več ne bom prišla,“ pridene z žalostnim zdihljem.

Tako preživita v čisti ljubezni celo spomlad. Nekega dne odkrije Kriton vpricho dobre mamice svoje želje, da bi se namreč rad v svojo domovino povernul, kjer je obilno imetje od svojih starišev podedoval. Prosi in prosi staro mamko, mu Sofronisko za ženo dati; saj bi jo rad iz sužnosti odkupil, kolikor bi za njo tirjala.

„Kako le moreš tako bedasto govoriti, mladeneč! — reče starka, „moje dete mi ni po nobenem na prodaj. Neizmeroega ljubim in sreča njegova mi je globoko pri srcu. V dokaz tega naj ti služi, da ti jo hočem zastoj, brez plačila, ako ravno s bridkim srcem, za nevesto dati; ker vidim, da je prava čisto ljubezen vaju serca zvezala.“ Radosti zajoče pri tih besedah Kriton in Sofroniska. Določijo venčanje na tretji veselo dan. Koj ko se beli dan napoči, se poda Kriton k Sofroniski. Najde že devico zalo in nježno opravljeno z dvěma golobicama v rokah, ktera je bila domá izredila, goloba in golobico; in vzemši prekrasni blagodišeči venec, odideta v hram boginje Afrodite. Sofroniska ovije venec okrog podnožja boginje, in Kriton zadavi goloba, da se boginji v žertvo sožgē. Hoče tudi golobico, ki je straha trepetala, boginji na žertvenik položiti; alj milega in žalega pogleda svoje milotice ginjen pusti golobico živo, ter pade z drago zaročnico pred boginjo na kolena in sledeče moli: „O primi zadovoljno, boginja najkrasniša in najsilniša! najino tebi posvečeno žertvo. Nikar se ne serdi, premogočna! ker sva ti samo golobiča darovala; ampak blagoslovi naju, ki te čistega serca kličeva, velekrasna Afrogeneja!“ Dokončavši pobožne obrede v hramu Himenovem, se rajске rādosti navdana spet na dom dobre mamice vrneta. Tu jima v solzah dobra starka pove, da je ravno ena ladja v pristanu, ki bode vkratkem proti Delosu odplavala. Naglo vzemeta od dobrotnice slovó, in poljubivši jo gresta zadovoljna in vesela prot pristanu z golobico nedarovano, ktero je Sofroniska na roki nesla in kakor iz oltara vzeti dar v veliki časti in spoštovanju deržala.

Stopita v ladjo. Odrinejo in jadrajo s pogodnim vetrom celi dan noter do večera. Rahel hesperos (zapadni veter) potnike hladi in rahlo z valovi igra; tik za njimi pa že sledi tiha in blaga noč. Vse onolkne, edini glasnejši govor mornarjev je bil čuli in veseli glasi radosti, ker se čeznavadno urno zaželjenemu bregu bližajo. Samša sedita Kriton in Sofroniska na kraja ladje, in se razgovarjata in spominjati presrečnih dni vesela prihodnosti.

(Konec sledi.)

T i t i r.

Melibej — Titir.

(Konec.)

Melibej.

Toraj sim djál, kaj zdihala si Amarilida k bogom, Svoja viséli komú pustila si jabelka v drevju! Titira ni b'lo domá; Lej, tebe so, Titire, pinje, Tebe studánc je vsak, clo ti so te klicali germi.

Titir.

Kaj je storiti biló? Smel v sužnosti nisim nikamor,
Tež nikjér bogóv spoznati takó pričujočih;
Tamkej, o Melibej, sim vidil mladenca, ki dvakrat
Vsako se leto kadé mu po šest dai naši oltarji,
On mi je dal najpréd prosečemu tále odgóvor,
Pásite kakor dozdáj govéda i bika redite.

Melibej.

Srečni ti sivček! tedáj poljane ostanejo tvoje,
Záte prostorne dovólj, ak ravno na pašnicih kamnja
Gologa dostó dobó i močvirja se z blatnatim terstjem.
Brejih ne bó motila govéd nenavájena paša,
Škódovalá ne nalést jim kužna sosédove čéde.
Oj ti srečni sivór! tu sred mej znanimi toki,
Sred posvečénih vodíc boš hlad osénčeni vžival.
Tukej, kákor dozdáj svetá sosédnoga meja,
V kteri bučele beró hibrájske verbovo cvetje,
Bo te vabila sladkó zaspáti prijetno mermráje;
Doli pod višo čeri bo listjar k nebu prepéval;
Divji golobje med tem bripávci, ki tvoja so rádot,
Gerlica ne prenehá gergótati z zračnoga bersta.
Pred naj toraj pasó se berzi jeleni po zraku,
Ter morjé popusti pred gole naj ribe na produ,
Preblodivši obéh mejé v prognanstvu naj pije.
Arare Part vodó pred, al Germania Tigro,
Kakor da zgine obráz njegóv še méni iz serca.

Melibej.

Nas pak nekaj pojde, kjer žejni prebivajo Afri,
Nekaj bo k Scitom prišlo, i k Oáksu derečemu v Kreti
Ter k odlóčenim od svetá popolno Britanom.
Al bom tlak domovinskih dežel pač kdéj čez kej časa,
Ter krov revne iz rušin ukúp nanošene kočé
Vidil, i carstvo zalim pač svoje, malinko to klasja?
Al nepobožen voják bo imél tak čedno novino.
Ali barbár to posév? Lej, kam pripeljal uboge,
Je deržavljane razpór! Lej, kim obsejali smo njive.
Hruške le še cepljúj, Melibej, ter gleštaj le brajde,
Pojte, le pojte kozé, kdej, srečna li moja živina!
Jaz vas ne bom za napréj leže več v duplji zeleni
Gledal od daleč se past' viseče na germasti skali,
Pesem ne bom več pél. Več v varstvu mojim kozice
Múlile citis cvetéc' in grenke ne bodete verbe.

Titir.

Tukaj z menój to noč zamogel prebiti bi lahko
V listju zelenem ležé. Imam jaz jabelka mezdne,
Kostanj mehák i dovólj tud dobrega sira,
Ter tam v dalji kadé žé koč naj viši se stréhe,
In od visocih gorá sprostíra se širniši senca.

Cernogora in Černogorci.

Cernogorci so Slavjani, kakor mi in so nam po rodu in jeziku v zlahti. Oni so zavolj svoje hrabrosti, svobodoljubnosti in drugih lastnosti povsod znani in mnogo pravlic in pripovesti se o njih hrabrosti in običajih pripoveduje.

Svoje ime je povzel te korenjaški in čversti narod od Černegore, kjer stanuje. Večidel je njih deželica s hribi in skalami posuta, z gojzdi in gorami pokrita. Leži od Skadra severno med Albanio in Hercegovino in meji se s Dalmacio in avstrijskim cesarstvom. Stanuje tu kakih 120000 ljudi v 116 seliščih. Cetinje je glavno mesto.

Cela zemlja je kakor terdnjava, v ktere od nobene strani ni mogoče priti. Černogorci so, kakor smo rekli, slavjanskega plemena! Na svojih skalnatih gorah so si vselej samostalnost in svobodo ohranili. Če so se ravno nekterokrat pod beneško, nekterokrat pod rusko varstvo podali, niso nikoli ne tim ne onim bili podložni. Sedaj so sosedi avstrijske države. Černa gora čeravno mala, zamore v vsakem trenutku 30 do 40 tisuč mož v boj postaviti. So kakor sploh južni Slavjani, hrabri in pogumni, kakor malokteri drugi narod svetá. Stojé sedaj pod knezom Danilom I. Govorijo slavjansko. Njih posebno narečje je naj bliže dalmatinskemu.

Posebno se pečajo z živinorejo. Radi gleštajo ovce, ktere jim dobro volno, meso, sir in kože donasajo. Njih gore dajo jim dosti derv, da jih izvažujejo in prodajo. Cveteče loke in doline dajo bčelam obilno hrane, zato se tudi v obče s bčelarstvom pečajo. Kakor vsi Slavjani tudi Černogorec polje obdeluje in kjerkoli le more skalam kej zemljišča oteti, napravi si njivico in jo poslje. Tako si pridelajo Černogorci za svoje potrebe dosti žita, turšice in sladkega vina.

Slavjani radi pojejo. Tudi po Černej gori se razlegajo po vsih verhih in dolinah njezne narodne pesmice. Opévajo svojo ljubljeno domovino in svobodo ali ljubézen in želje, ali pa junaška dela svojih dedov. Navade in običaji Černogorcev so prosti, naravni. Vino sicer radi pijejo, vendar ne tako, kakor smo naše pijance viditi navajeni. Černogorci v obče niso vbožni, temuč zamožni, pa tudi dobroserčni in zadovoljni. Njih veselice so proste; naj rajše igrajo na dude, ktere so vsim Slavjanom znane.

Černogorci dohajajo vsak teden dvakrat na teržišče ali somenj v Kotar. Priplazijo doli po ednej žlebi, skoz katero divja reka hrúši; vse je polno brezdnov in skal. Mislil bi, da ni nikakor mogoče jih prelézti in vendar je to glavna cesta do Černegore.

Kmaló smo slišali — pripoveduje neki popotovajoči vojak, kteri je od gradskega verha prihod Černogorcev viditi hotel — hrum in ropot kamenja in tužnomile glase ilirskih narodnih pesem. Ljudi pa so bili na visocih skalah viditi kakor male pikice. Vzeli smo dalekogled in zagledali karavano, ktera je od skale na skalo skakala ali lezla. Bile so žene s velicimi krošnjami na herblu, ktere so pred seboj ošte in drugo živino gnale. Za njimi je prišel trop orožjenih mož. Ti so nekterokrat ostajali, se nazaj ozirali in vpili. Mislim, da so s svojim vpitjem drugim pot kazali, kje da imajo hoditi. Čuditi se moraš gibčnosti in hitrosti, s katero čez

nebotične in sterne skale lezejo in čez bezkončne brezdne skačejo. Ker je vse to še daleč od nas bilo, se ljudi niso veči vidili, kakor mravlje.

Šli smo zdaj dol na tergovišče, da bi Černogorce od bliza pogledali.

S časom so se ti čudni gosti od skalnate strani približali. Pri ednem mlinu, kateri je od tergovišča (pazara) za strelaj oddaljen, so moške svoje orožje odložili, in potem tam eden na straži ostal. Zakaj Černogorcem ni dopuščeno, s orožjem ali brez vlastnih napovednih listov v mesto priti. Žene morejo svobodno priti in oditi. S velikim vpitjem se je čeli trop približal. Prej da smo se nadjali, smo stali v srédi nekoliko sto Černogorcev. Njih postava in obleka ste nas jako prevzele. Močno smo se čudili tim velikanskim junakom. Možki so večidel 6 čevljev visoki, lépo in močno zraščeni, in bistrega pa prijaznega pogleda.

(Konec sledi.)

Z m e s.

Rozeansko in Ogersko — slovensko narečje.

(Konec.)

Ano koj un je počel od Mojzesa ano od vseh profetcu njima rispišuaše (sic!?) ito, k' t' u useh pismeh od njeha pisano stoji. Ano ni (oni) so se parblížali, ta h tomu tarhu, t' u ke herdého, ma un se je delat za dej (delj) itit (iti.) Ma onadva sta ha parsilila rečoć: Ostani izdè (tu) par naju, mabej (ma, bo) zvečera to parhaja, ano din se je užè parhol. Ano un je ulizal ž njima. Ano to beše, itadej, k' ž njima sedéše, k' un je uzal krob, ano ha je žehnal, ano zlomił, ano njima je dal. Ano nju oči so se odparle, ano na (ona) sta ha poznala; ano un je ubižal od nju očú. Ano onadva sta rekla dan tomu druhemu: Neke ne beše naju sardce t' u naju horko, kaj nama romonjaše ta po poti ano te pisma nama odprúaše (odpiral)? Ano ustala ito oro na (ona) sta se obratita na zad t' u Jeruzalem, ano na sta nalezla danajst zbranih, ano pa ite, ki ž njimi bého, rečoć, da je risno Hospud od smarti ustal, ano se je Simunu pokazal. Ano ona dua pravijahata to, ke beše po poti se naredilo (naredilo), ano kako na sta ha poznala t' u lomienji od kroha.

I začnovši od Mojžeša i od vsej prorokov razkladao je njim vsa ona pisma, štera so od njega pisana. I približavali so se k mesti, v štero so šli, I on se je držav, liki da bi dale šteo (htel) idti. I pripravlata sta ga govoreća: Ostani z nami; ar je sunce že k večeri, u den se je nagno. I notri je šou; da bi ž njima ostano. I zgoudilo se je, gda bi si doli seo ž njima, vzeo je krüh, blagoslovo ga je, vlomo ga je i dao ga je njima. Njidva oči so se pa oudprile i poznala sta ga: i on se je nevidoući napravo pred njima. I erkla sta eden drugomi: nej je naj srce gorelo vu nama; gda je nama gućao (u — ol) na pouti, i gda nama je razkladao pisma? I gori, stanovši vu onoj vöri, povrnola sta se v Jeruzalem: i najšla sta vkup spravlene ti ednájset, i ki so ž njimi bili. Govoreći: kaj je gori stanó Gospod zaistino, i skazao se je Šimoni. I oneva sta prepovidávala, štera so se na pouti zgoudila, i kak da je spoznani od njidva vu lamanji krüha.

(Tako g. V. Bl-igh, kaplan t u | (Vzelo iz „Novoga zakonu na
Rezii mi pisa ses opazko: Injan te | stari Slovenski jezik obrnjenoga po
Rezianski jezik se ne more romonit | Štefan Kūzmicsi Šurd. F. Vu Pošoni
prez tih delečnih besid.) | 1817.)

Slovstvene drobtince.

* Zemljovid „slovenske dežele in pokrajin. Zemljovid cele
Ilirije (Krajsko, Koroško, Primorsko) slovenskih okrajev na Šta-
jerskem, Beneškem, Ogerskem in hervaškega primorja, v
bakru risan, je gotov, in se bo v veliki obliki na Dunaju (Beču) natiskoval.

Ta zemljovid kaže meje jezika in naroda Slovenskega in njegov
svet z vpisanimi Slovenskimi imeni mest, tergov, farnih in tudi manjših
vasi, gorá in rek i. t. d. Njemu bo pridjana kniga 5 — 6 pol v osmi-
ni, ki zapopade gerbe vseh slovenskih dežel, potem mali slovenski nar-
odopis, zemljopis in statistiko z obširnim imenkom vred, v katerem se
beró prave imena krajev v zemljevidu zaznam anih, po slovensko in v
ostalih tam navadnih jezikih.

Da bom prevdariti mogel, koliko iztisov tega dela naj se napravi,
tu očitno na naročbo povabim in razglasim, da vsak, kateri za zemljovid
in njegovo prilogo do novega leta 1853 en goldinar konv. dn. na-
prej plača, bo naj dalje do zadnjega dneva prosinca 1853 celo delo do-
biti mogel in le še en goldinar zraven plačati imel. — Po novem
letu pa bo cena poskočila.

Naročnino (v pismih le, če so frankirane) sprejema v Celovcu za-
ložništvo slovenske Bčele, v Ljubljani čast. vredništvo „Novic“ in pod-
pisani stanuvajoč v Tominu na Goriškem. P. Kozler.

Prilike in pregovori.

Njegov jezik je vselej spredi, kakor čertalo pred lemežem. — Ga
je toliko sram ko psa strah, — Božjastno gleda, ko podlesk. — Ta po-
moč in pa zlomljena palica. — Je suh ko poper. — Je rudeča ko lojeva
sveča. — Te imam rajši ko vagan družih. — Je jel koš nositi, ne bo dolgo
zemlje tlačil. — Čepi ko mačka za pokrovom. — Ga ni blizo, ko bi
mu bilo s špajkom potreseno. — Si opažen, ko bi se hotel s samoro-
gom ruvati. — So šli čez prag, ko bi izsul grah. — Tega mi je treba,
ko luknje v glavi. —

Menj znane besede.

Sikalca, Spritze—sikati spritzen; klavsniti beissen—ati; mur-
vica Maulbeerbaumfrucht; blagonica Vermögenserbin; cucelj, Säk-
chen; preselca f. Spindelbaum; stergulja Schabemesser; ostan Peitsche,
Geissel, Stock; rakla Pfahl, ozebek—ki Gefröre; rizati se, zärtelnd
spielen (v. Kindern) otroci se rizajo; šibelca (salvaroba) Garderobe
Esswaarenkämmerchen; grampa Weinsatz; spodmleti, untergraben
(v. Wasser) voda je zid spodmlela; tromár m. Nelke; usajati, einsetzen
einlegen, n. p. kruh u peč usajati; pičolád, Truthahu; pičola Trut-
henne; obrajtati abrechnen, schätzen, achten; móser m Schöffchen,
škafic podoben golidi za zajemati; žežel Feuerschaufel; pamtiti-metim
tel sem, sich erinnern, gedenken; žuriti schälen; ožuriti abschälen;
brentač kleine Butte; prešenina ausgepresster Most; žerina Schale
v. Fisolen, u. Hilsenfrucht.

Nabr. J. Furlani.